

nelse fra den daværende Justitsministers Side. Da vi saa vare komne til Samlingens Slutning, og vi ønskede at bevare det danske Folk for den frygtelige Fare, at der ikke kunde spilles Komædie paa vore Privatteatre efter den 1ste April 1900, blev endogsaa vore beskedne Bestræbelser i den Retning, som gav sig Udtryk i et Lovforslag, som en stor Del af Udvalgets Medlemmer fremsatte, modtagne med Vrangvilje fra den daværende Justitsministers Side. Man stod altsaa ganske blank og bar den 1ste Oktober 1899, og hvis nu den nuværende højtærede Justitsminister havde haft den ængstelige Sentimentalitet, denne stærke Følelse af Hensyntagen til Lovgivningsmagten, særlig til dette Ting, som naturligvis er en ganske urmelig Egenskab, saa havde han jo sagt: Jeg maa vente og se, hvad man nu vil gøre ved denne Sag i Rigsdagen, og hvis vi nu ikke havde faaet denne Lov færdig, saa havde vi staaet i den ulykkelige Situation, at den 1ste April 1900 vilde vi ikke have kunnet spille Komædie paa vore Privatteatre: Skuespillerne vilde have været ledige, Teateranmelderne vilde ikke have haft noget at bestille, Teaterreporterne vilde kun have kunnet meddele, om de ufrivillige Sommerferier, som Skuespillerne havde været nødt til at tage, ja, endogsaa Billetsjoverne havde maattet nedlægge Arbejdet. Alt dette har Justitsministerens Indgriben ved at udstede ny Bevillinger raadet Bod paa. Det er altsaa virkelig en betydelig Fare, som er bleven afværget. Men ogsaa Bevillingens Indhold — ikke blot dette, at Bevillingsmyndigheden overhovedet er bleven anvendt, men ogsaa selve Bevillingens Indhold — frembyder adskillig Interesse og just en saadan Interesse, som vi Forslagsstillere maa sætte ganske særlig Pris paa. Der er udstedt tre Bevillinger. Den første af disse Bevillinger blev udstedt til Hr. Julius Nielsen, den bekendte Vært i Dagmar-etablissementets Kafé, Restaurant og Hotel. Der er i en ildesindet Presse rettet ganske urimelige Angreb paa denne Mand. Jeg tror at turde sige, at alle her tilstedeværende, som ere komne i Forhold til ham, maa erkende, at han er en ganske særdeles dygtig Vært i de ham særlig og direkte underlagte Institutioner; den materielle Bæspisning, han yder, er langt sikrere og paalideligere end den aandelige Bæspisning, som ydes i det Teater, som til lige staaar under hans Varetægt. Jeg er dog ikke tilbøjelig til at tro, at det just er dette Hensyn, som har bestemt den højtærede Justitsminister til at give ham Be-

villing til at spille Komædie paa Dagmar-teatret. Nej, jeg kan godt forstaa, hvad det er. Det er den Omstændighed, at han er Ejer af Dagmar-teatrets materielle Substrat, af Dagmar-teatret. Det er Ejendomsretten, det er Grundlovens § 82, som bliver haandhævet ved, at Ejeren af Teatret faar Ret til Teaterdrift. Men nu er der de to andre Teaterejere, Ejeren af Hippodromen, Folketeatret, og Ejeren af Kasino. Efter Hensynet til Ejendomsrettens Bevarelse vilde det jo være naturligt, om disse havde faaet Ret til at drive Teater; det har jo ogsaa tidligere været Tilfældet, i alt Fald for Kasinos Vedkommende, endogsaa i en temmelig ny Periode. Men de have ikke faaet denne Ret. Hvad har der da været i Vejen? Man vil jo sige, at man i den nyere Tid er ret tilbøjelig til at se paa Aktieselskaber med en vis Misgunst; man tænker paa Aktielovgivningen, man mener maaske heller ikke, at Aktieselskaber stille med de tilstrækkelig aandelige Betingelser for at kunne lede Teatre. I denne Henseende staaar selvfølgelig Dagmar-teatrets Vært langt over de paagældende Aktieselskaber. Jeg forstaa altsaa meget vel, at det ikke er blevet de to Aktieselskaber, som have faaet Teaterbevillingerne. Men saa maatte man tro, at det var blevet dem, som tidligere have ledet Teatervirksomheden i henholdsvis Folketeatret og Kasino. Men det er det ikke blevet. Det er ikke blevet Folketeatrets hidtilværende Leder, Hr. Abrahams, som har faaet Bevilling til at spille Komædie paa Folketeatret, og det er ikke blevet Kasinos hidtilværende Leder, som har faaet Bevilling til at spille Komædie paa Kasino. Det er derimod blevet Hr. Dorph-Petersen paa Folketeatret og Hr. Abrahams paa Kasino; og den tredje, eller rettere den fjerde Mand, Hr. Schrøder, er det gaaet, ligesom i Legen at bytte Gaarde eller Kispus, han er kommen til at staa som den, til hvem der ingen Stol er. Hvorfor? Jo, for Hr. Abrahams Vedkommende siges det at skyldes en Mangel paa Overensstemmelse mellem ham og Hippodromens Aktieselskab af Grunde, som tilhøre Privatlivet, og som heller ikke vedkomme mig; jeg har ikke søgt nogen som helst udenhaands Oplysning om Sagen uden for den, som er trængt frem til Offentligheden. Altsaa, det forstaaar jeg, Teatret har ønsket at have med Hr. Dorph-Petersen at gøre og ikke med Hr. Abrahams, og det er altsaa blevet Hr. Dorph-Petersen. Men nu Hr. Schrøder og Kasino? Hvad er der i Vejen der? Hr. Schrøder synes at have vist sig som en